

מ"ת 8444/12/16 - מדינת ישראל נגד סבי יוסופוב, יוסף חן חסן, יגאל חן חסן, יוסף מחפודה

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 8444-12-16 ישראל נ' יוסופוב ואח'
תיק חיצוני: 394786/2015

בפני	כבוד השופט אייל כהן
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיבים	1. סבי יוסופוב 2. יוסף חן חסן 3. יגאל חן חסן 4. יוסף מחפודה

החלטה

במסגרת בקשה למעצר עד תום ההליכים, עניינה של החלטה זו בסוגית ראיות לכאורה.

תמצית כתב האישום

נגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות שונות שעיקרן מתחום הרכוש. כתב האישום אוחד שני אישומים, באופן שבו האישום השני מיוחס למשיב 4 בלבד.

בחלק הכללי לכתב האישום נטען כי בין המועדים 3.2.16 ועד 21.11.16, הופעל סוכן משטרה במטרה לחשוף פעילות עבריינית. שם הסוכן לא צוין בכתב האישום, אך אין חולק כי המדובר בנידאל עבדאללה (**להלן יכונה "נידאל" או "הסוכן"**). בין הסוכן למשיבים היכרות מוקדמת לאירועים מושא האישומים.

עוד נטען כי מר יצחק תשובה (**להלן: "המתלונן"**) הוא קבלן ויזם בחברת בנייה, ובעלים של משרד מכירות החברה שבנתניה (**להלן: "החברה" ו- "המשרד", בהתאמה**). במועדים לא ידועים, עובר לאפריל 2010, רכש משיב 1 דירה בפרויקט החברה "עיר ימים", ורשמה על שם הוריו. בעניין זה התנהל משיב 1 מול המתלונן. במועדים לא ידועים ועד סמוך ליוני 2015, הגיע משיב 1 למשרד מספר פעמים והתלונן על איחור במסירת הדירה. במועד לא ידוע, זמן קצר עובר ליום 4.9.15, קשרו משיבים 1-3 קשר בינם לבין עצמם ועם הסוכן, לביצוע פשע שעניינו פריצה למשרד, גניבת כספת מתוכו וחלוקת השלל שבה יחד עם משיב 4 (**להלן: "הקשר" ו- "הכספת", בהתאמה**).

עוד צוין, כי ביום 1.11.15 הוגש בבית משפט השלום בנתניה כתב אישום נגד הסוכן, בגין התפרצות וגניבה בצוותא מן המשרד. החלק הכללי כולל עוד פירוט מספרי טלפון בהם החזיקו המשיבים, במועדים הרלבנטיים.

באישום הראשון פירטה המבקשת את המיוחס למשיבים. בתמצית אציין כי תחילה נקשר הקשר בין משיב 1 למשיב 2, כאשר במסגרת הקשר ולשם קידומו מסר משיב 1 למשיב 2 מידע בדבר קיומה של הכספת, ובה לכאורה סך הנאמד בכ- 2.5 מיליון ₪. משיב 2 שיתף את אחיו, משיב 3, במידע והנ"ל הצטרף לקשר. בהמשך לאמור שיתף משיב 2 את הסוכן במידע והסוכן הצטרף לקשר.

נטען כי ביום 4.9.15 בשעות אחה"צ התקשר משיב 2 לסוכן ונדבר להיפגש עימו. הסוכן פגש במשיב 2 סמוך לביתו של האחרון, במכוניתו של האחרון, מסוג שברולט בצבע כחול-תכלת (**להלן: "הרכב"**). בהמשך נסע הסוכן על אופנוע לבית משיב 3 והביאו לבית משיב 2. השלשה נסעו משם למשרד והגיעו בשעה 19:13 או בסמוך לכך, לחניה הסמוכה לו. בנסיבות אלה ירד הסוכן מן הרכב, בחן את המשרד מקרוב והשלשה עזבו את המקום, לאחר שהסוכן הבחין בסורגים. במסגרת הקשר, התקשר הסוכן לחברו, שי יצחק וקבע לפגשו. בסמוך לקניון בנתניה, נטל הסוכן מרכבו של יצחק מגזרי ברזל ולום, וחזר עם משיבים 2 ו-3 לקרבת המשרד.

נטען כי בסמוך לשעה 19:55 לערך, התפרץ הסוכן למשרד, בעוד משיב 3 מאבטח את ביצוע העבירה ובעוד משיב 2 נותר ברכב במטרה לשמש נהג מילוט. הסוכן חתך את סורגי המשרד כשהוא עוטה גרביים וחובש כובע, ונכנס פנימה. לאחר חיפוש במקום, הוציא את הכספת ממקומה ונטלה עימו, שעה שהכילה כ- 900,000 ₪ לערך, במטבע ישראלי ובאירו. כמו כן גנב מן המקום בשמים, בקבוק וויסקי וכסף נוסף. השלשה נסעו עם שלל זה לבית משיב 2, למחסן שבקומה התחתונה. בהמשך הגיע משיב 4, מטעמו של משיב 1, למקום. המשיבים שברו את דלת הכספת באמצעות פטיש ומברג ונטלו את תכולתה. השלל חולק באופן שבו הסוכן ומשיבים 2 ו-3 נטלו מחצית הימנו וחילקו אותו ביניהם, בעוד משיב 4 נטל את המחצית השנייה עבור משיב 1 ועבור עצמו, בודעו כי בפשע הושג. כמו כן עדכן משיב 4 את משיב 1 בדבר חלקו בכספת. משיב 4 נסע מן המקום באמצעות אופנוע, לבית הוריו של משיב 1, בעוד הסוכן ומשיב 2 מלווים אותו בנסיעה ברכב. בפגישתם של כל אלה עם משיב 1, ביקש האחרון מן הסוכן לבל יספר לאיש על אודות האירועים הנ"ל. משיב 1 נתן סך שלא צוין למשיב 4, בגין חלקו.

לאור האמור הואשמו משיבים 1-3 בקשירת קשר לפשע- לפי סעיף 499(א) לחוק העונשין התשל"ז- 1977 (**להלן: "החוק"**), התפרצות לעסק וגניבה- לפי סעיפים 29 ו- 407(ב) לחוק, גניבה בנסיבות מיוחדות בצוותא- לפי סעיפים 29 ו- 384(ב) לחוק, היזק בזדון- לפי סעיפים 29 ו- 452 לחוק והחזקת מכשירי פריצה- לפי סעיפים 29 ו- 409 לחוק.

משיב 4 הואשם בקבלת נכסים שהושגו בפשע- לפי סעיף 411 לחוק וכן בסיוע לגניבה בנסיבות מיוחדות, בצוותא- לפי סעיפים 31 ו- 384(ב) לחוק.

משיב 2 הואשם בעבירה "המסתייע ברכבו לעוון או פשע"- לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה (נוסח חדש)- תשכ"א- 1961.

באישום השני- המיוחס כאמור למשיב 4 בלבד- נטען כי ביום 17.11.15, בין השעות 12:31 ל- 12:53, שלח משיב 4 מטלפון שהחזיק ברשותו, 11 מסרונים לטלפון של שמעון אדרי, בהם איים בכתב כי יפגע בגופו, הכל כמצוטט באישום. נטען כי בכך סחט משיב 4 את הנ"ל, כדי להניעו לשלם כסף.

לאור האמור הואשם משיב 4 באישום זה בסחיטה באיומים- לפי סעיף 428 לחוק.

תמצית התשתית הראייתית ויריעת המחלוקת באשר לה

בבקשה למעצר המשיבים עד לתום ההליכים, כמו גם בדיון שנערך בפניי, ציינה המבקשת את עיקרי הראיות נגדם. ככלל, לבד מהודעות המתלונן, אין חולק כי הציר המרכזי בראיות התביעה הוא הודעות הסוכן ועימותים שערך עם המשיבים. לשיטת המבקשת, קיימות ראיות סיוע להודעות הסוכן, בדמות תיעוד צילומי של מצלמות משרד המכירות, מחקרי תקשורת, איכונים ושיחות מוקלטות בינו ולבין המשיבים 1 ו- 2. אציין כי לאור שיפורט להלן, אין המבקשת חולקת על כי הסוכן שימש כשותף ומבצע עיקרי של העבירות מושא האישום הראשון וכי אף אם יחשב מעמדו כעד מדינה, קיימות לשיטתה די ראיות סיוע לתמיכה בעדותו.

באי כוח המשיבים, מצידם, לא חלקו על כל טיעוני המבקשת. עם זאת טענו כי באשר לחלק מן הנתען אין די ראיות להוכחת אשמתם ובאשר לחלק האחר קיימת חולשה ראייתית, הכל כמפורט להלן.

בתמצית אציין כי המשיבים העלו טענות נגד מהימנותו של הסוכן, על רקע הפרתו את הסכם ההפעלה; טענו לקיומן של סתירות ופרכות בראיות המבקשת ועוד.

יתר פירוט יובא בהתאם להקשר הדברים, בפרק "דיון והכרעה", להלן.

טענת אכיפה ברחבת

בין יתר טענות המשיבים, טענה בדבר קיומה של אכיפה ברחבת. על מנת לעמוד על טיבה, אציין נתונים רלבנטיים אלה:

נידאל נעצר ביום 7.10.15, בחשד למעורבות בהתפרצות מושא האישום הראשון, וזאת לאחר גילוי דנ"א שלו בזירה. ביום 8.10.15 האריך בית משפט השלום בפתח תקווה את מעצרו לצרכי חקירה, ביום אחד (מ"י 9106-10-15, כב' השופט נוריאלי). בין היתר ציין בית המשפט כי אינדיקציה למעורבות נידאל בהתפרצות התקבלה ביום 17.9.15 אך לא נשמע הסבר מניח את הדעת מפי המבקשת בדבר השיהוי במעצר. משהתרשם כי נותרה פעולה חקירה אחת בלבד לביצוע, האריך את המעצר כאמור.

ביום 1.11.15 הוגש נגד נידאל כתב אישום בגין חלקו בפרשה דנן, במסגרת ת"פ 3076-11-15 (בימ"ש השלום בנתניה). עד כה טרם הסתיימו הליכים מקדמיים בתיק הנ"ל. עם זאת, מהסכם ההפעלה עולה (ראו להלן) כי המבקשת

מתחייבת לבטל את האישום (בנוסף לסגירת תיק נוסף וכן תשלום סך של עד 200,000 ₪).

יצוין כי באותה עת בה שוחרר נידאל בהליך המעצר כאמור, היה הוא נתון במעצר עד החלטה אחרת, במסגרת מ"ת 27653-09-15, לאחר שביום 16.9.15 הוגש נגדו בבית משפט זה כתב אישום, המייחס לו עבירות שעניינן נהיגה ללא רישיון, בעת פסילה וללא ביטוח, כמו גם הפרעה לשוטר (להלן: "התיק המקביל"). במסגרת התיק המקביל נעצר נידאל עד לתום ההליכים, ביום 26.11.15. בקשה שהגיש לעיון חוזר התקבלה וביום 3.3.16 הורה בית המשפט (כב' השופט קלייטמן) על שחרורו בתנאי מעצר בית מוחלט ותנאים נוספים.

לאור האמור, לא התבקש מעצרו של נידאל בתיק שבפניי. את פעילותו כסוכן החל נידאל, כאמור, בפברואר 2016.

לטענת ב"כ המשיבים, המדובר באכיפה בררנית, שכן לא התקיימה כל הצדקה שלא לבקש את מעצרו של נידאל, לאור הראיות המצביעות על חלקו המשמעותי בביצוע ההתפרצות למשרד. כן מדגישים הם כי בעת שנמנעה המבקשת מלעתור למעצרו של נידאל עד לתום ההליכים בפרשה דנן, טרם שימש הוא כסוכן. את ההודעות המפלילות המשמעותיות יותר מסר נידאל לאחר הפיכתו לסוכן, על רקע טובות הנאה שניתנו לו ומכאן כי מעמדו כשל עד מדינה. לשיטת המשיבים, הואיל והעבריון העיקרי נעצר לצרכי חקירה, שוחרר ומעצרו לא התבקש עד לתום ההליכים, ראוי כי תהא לדבר השפעה משמעותית באשר לשאלת מעצרו.

דין והכרעה

שני מוקדים בלב המחלוקת: האחד- בדמות טענת האכיפה הבררנית והאחר- בסוגיית הראיות לגופן.

אפתח תחילה בסוגיית האכיפה הבררנית.

ככלל, דרך המלך לבחינתה של טענת אכיפה בררנית היא בהליך העיקרי (ראו למשל- בש"פ 7148/12 **כנאנה נ' מדינת ישראל**, מיום 14.10.12). הן בעניין זה והן בפסיקה שנשנתה (כגון בש"פ 4068/15 **מלכה נ' מדינת ישראל**, מיום 22.6.15, שם בסע' 25), נקבע כי על הטוען לאכיפה בררנית להראות כי הופלה באופן שרירותי ובלתי מוצדק, או שיסודו בשיקולים זרים. לא כל אכיפה חלקית היא אכיפה בררנית. בחינת הטענה תהא בהליך העיקרי, משום שמצריכה היא בדיקה פרטנית ומדוקדקת של חומר הראיות- בחינה שאינה מתיישבת עם אופי הבחינה בהליך המעצר (כנאנה, סע' 20). אף לא ניתן להעיד גורמים רלבנטיים במבקשת, אגב הליך המעצר, על מנת לרדת לשורש השיקולים שביסוד האבחנה הנתקפת, מה גם שקיום הליך כאמור יעניק להגנה יתרון דיוני בלתי הוגן (שם, סע' 22). כמו כן קיימים נימוקים נוספים אותם אמנע מלפרט ויעיין המעיין שם.

הפסיקה אמנם הכירה גם באפשרות שלא לעצור נאשם עד לתום ההליכים, לאור אכיפה בררנית, אך טיעון ההפליה אינו

נחשב לכזה היכול להכריע את הכף, מקום בו קיימת דרגת מסוכנות גבוהה (ראו בש"פ 5398/03 רן נ' מדינת ישראל, מיום 30.6.2003). כן נפסק כי לא ניתן להכריע על-פי מבחן חד-ממדי של שוויון בשאלה אם שחרורו של נאשם, חרף העדר טעם להבחין בינו לבין שותפיו, חייב להוביל גם לשחרורם של השותפים. לכן, כאשר שחרורו של אחד הנאשמים נבע מטעות בשיקול הדעת של התביעה ושל בית המשפט, טעות זו אינה צריכה לגרור, בהכרח, את החלטה על נאשמים אחרים, ולעולם יש לאזן בין האינטרס לקיים את שורת השוויון, לבין האינטרס של שמירה על בטחון המתלונן או הציבור והבטחת תקינות ההליך השיפוטי (רן, שם וכן- בש"פ 4160/03 מדינת ישראל נ' בן-ישי, מיום 1.6.03).

בדיון שהתקיים בפניי לא ניתן מענה כולל ומפורט מפי המבקשת בסוגיה זו, מעבר לתיאור העובדות וטענה כללית משתמעת, לפיה לא הייתה כוונת-מכוון להפלות את נידאל לטובה.

ניתן להבין את מורת רוחם של באי כוח המשיבים מהיות הסוכן משוחרר בעת הזו, קל וחומר לאור חלקו המשמעותי, שאינו במחלוקת, בביצוע העבירות. סוגיה זו מצדיקה המשך בירור. מבלי לקבוע כל מסמרות, אציין כי אפשר וזהא לדבר השלכה באשר לשאלת המשך מעצרו או שחרורם של המשיבים או מי מהם, בשים לב לקביעות הפסיקה לעיל ובהתאם למכלול השיקולים והנתונים, בעניינו של כל משיב.

ומכאן לראיות-לכאורה.

מושכלות יסוד הן, כי החלטה בדבר מעצרו של נאשם עד תום ההליכים נעשית על סמך חומר הראיות הגולמי, בטרם עבר את "מסגרת" החקירה הנגדית. מכאן כי בשלב זה יש לבחון האם קיים סיכוי סביר להוכחת האשמה, אגב בחינת הפוטנציאל ההוכחתי של חומר החקירה. על בית המשפט להימנע מלהידרש לשאלות של מהימנות עדים, אלא אם עסקין בפירוט מהותיות וגלויות לעין, המצביעות על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 3171/13 אדנייב ואח' נ' מדינת ישראל, מיום 9.5.13).

לאור טיבן של המחלוקת, בחנתי את חומר הראיות כולו, בדגש על אותן סוגיות שבמחלוקת. הצדדים טענו בפניי באריכות, אף עוד בטרם בחנו הסניגורים את חומר הראיות. בין היתר, הועלו טענות החורגות מסוגיית הראיות-לכאורה. לא מצאתי להתייחס, פרטנית, לכל אחת ואחת מן הטענות שהועלו ועם זאת יודגש כי הקפדתי לבחון כל אחת מהן, באופן מלא, בטרם ניתנה החלטתי זו.

כאן יוער כי לאחר הדיון התקבל חומר נוסף מאת המבקשת, הכולל גם את אותו חלק מהסכם ההפעלה של הסוכן, העוסק בתמורה אותה קיבל. המבקשת ציינה כי העברת ההסכם במלואו תיבחן בישיבת חסיונות הקבועה ליום 28.12.16.

עיינתי בכלל הודעות הסוכן, לרבות עדות ה"ניקין" מיום 27.3.16 שהומצאה לעיוני לאחר הדיון, ולרבות העימותים שערך עם המשיבים (מסומנים 12-70 באשר למשיב 1 וכן 12-62, 12-60 ו- 12-58, באשר ליתר המשיבים, לפי סדר עולה, בהתאמה).

מצאתי כי כתב האישום אכן מנוסח כפי העולה מהודעות הסוכן, ובמיוחד הודעתיו מן המועדים 1.12.16 ו- 20.12.16. הסוכן מפליל כאמור את המשיבים, במיוחד להם. הודעות הסוכן המאוחרות מפורטות יותר ומטבע הדברים קיים שוני בין ולבין קודמותיהן. לא מצאתי כי תוכן נגוע בפירכות המגיעות כדי כרסום ממשי בעצמת הראיות.

הודעות הסוכן נתמכות בראיות סיוע. מושכלות יסוד הן, כי ראיית סיוע היא ראייה עצמאית ונפרדת, המסבכת או נוטה לסבך את הנאשם, בסוגיה השנויה במחלוקת. אין היא חייבת להתייחס לכל פרטי האירוע מושא האישום. ראיית הסיוע יכולה להיות מורכבת ממקבץ ראיות, העונות יחד על דרישות אלה. ככל שיריעת המחלוקת רחבה יותר, כך נדרשת עצמה מוגבלת יותר של ראיית הסיוע.

אין חולק כי הסוכן ביצע עבירות שונות לאחר תחילת עבודתו כסוכן. הסוכן נחקר על אודות האמור, הודה בחלק מן הנטען ומסר את הסבריו לדברים. המשיבים מבקשים להיתלות באמור על מנת לבסס את העדר מהימנותו של הסוכן. הואיל והמדובר בשאלת מהימנות, מקומה של סוגיה זו להידון במסגרת ההליך העיקרי.

להלן אתייחס באופן פרטני לטיעוני המשיבים השונים. חלק מן הטיעונים חזרו ונשנו, שעל כן אמנע מהתייחסות חוזרת אליהם, בענייניו של כל משיב בנפרד.

באשר למשיב 1-

ב"כ משיב 1 מסכים לקיומן של ראיות לכאורה באשר למסירת מידע ע"י מרשו, אך לא באשר לתוכנו. לטענתו, ניתן לייחס למשיב את מסירת המידע בלבד, ללא קשר להתארגנות העבריינית ומכאן כי ניתן להרשיעו לכל היותר בקשירת הקשר ולא ביתר העבירות.

עוד טוען המשיב כי האמור בסעיפים 2-3 לאישום הראשון- קרי העברת המידע ממנו, מבוסס על עדות שמועה בלתי קבילה. באשר לסך הכסף שנגנב, מפנה הסניגור לכך כי נמסרו מספר גרסאות בעניין זה ע"י משיב 1, המתלונן והמבקשת, ביחסה סך 629 אלף ₪, בכתב האישום אותו הגישה נגד הסוכן.

טיעוני האחרים של הסניגורים נוגעים הלכה ולמעשה לעילת המעצר ולעצמתה, בציינו כי אין המדובר בעבירה מתוככמת, וכי בוצעה שלא לאחרונה. טיעונים אלה חורגים ממסגרת דיונונו זה, שעל כן אמנע מלהתייחס אליהם במסגרת זו.

דין טיעוני המשיב להידחות.

המשיב הופלל במישרין ע"י הסוכן, גם בעימות.

דיני הביצוע בצוותא מלמדים, בין היתר, כי לשם התגבשות עבירה ע"י מספר עבריינים בצוותא, אין הכרח בתכנון מראש בין השותפים ודי בשותפות ספונטנית לשם השגת המטרה המשותפת שבני החבורה מודעים לה (ע"פ 4693/01 **מדינת**

ישראל נ' בביזאיב, נו(5), 580 עמ' 590). אחריות נאשם כמבצע בצוותא אינה מצריכה ביצוע של כל רכיבי ההתנהגות הפלילית הנדרשת להרשעה בעבירה שיוחסה לו (שם). אחריותו נאמדת על פי מהות תרומתו להתהוות העבירה, כשותף ישיר, שתרומתו "פנימית". תתכן חלוקת עבודה בה פועלים הנאשמים במקומות שונים ובזמנים שונים, מבלי שכל אחד מהם מיצה את העבירה, ובלבד שחלקו הוא מהותי להגשמת התכנית המשותפת. העדר נוכחות בזירת העבירה אינה מעלה ואינה מורידה לעניין זה (ראו למשל ע"פ 4389/93 **מרדכי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(3), 239). היסוד הנפשי נאמד על פי מבחן השליטה הפונקציונלית: האם יחסו הנפשי של מבצע העבירה הינו כשל "יוצר עבירה", האם הוא בעל שליטה פונקציונלית, עם האחרים, על העשייה העבריינית והתפתחותה (ע"פ 2814/95, **פלונים נ' מדינת ישראל**, נא(3), 388). ככל שהיסוד הנפשי של עושה העבירה, מבחינת מידת העניין שלו בביצועה, רב יותר, יש מקום להסתפק בדרגה נמוכה יותר של היסוד העובדתי - ולהיפך (דנ"פ 1294/96, 1365, **משולם ואח' נ' מדינת ישראל**, נב(5), 1, עמ' 23). די במעשה לביצוע העבירה החורג מהכנ ג דא, והמלווה ביסוד הנפשי המתאים, כדי למלא את היסוד ההתנהגותי הנדרש לסיווגו של המשתתף כמבצע בצוותא (שם). גם מי שאינו בעל שליטה, ואף תרומתו הפיסית לביצוע העבירה אינה קריטית להשלמת הביצוע, עשוי להיחשב כמבצע בצוותא (שם, עמ' 26). במקרה בו העבירה לא היוותה חלק מהתכנון, ואף לא התקיימה מודעות בפועל לאפשרות עשייתה, אך התקיימה אפשרות לצפיות בכח, תוטל על הנאשם אחריות נגררת, על-פי הוראת סעיף 34א(א)(1) לחוק העונשין (שם, עמ' 33). אפקט הסינרגיזם- מצב בו השלם גדול או חזק מסך רכיביו, מאפיין ביצוע עבירה בצוותא ומהווה רציונאל להחמרה עם הנאשם בעת ניתוח מעשיו ומתן פרשנות להם (שם, עמ' 56).

בנסיבות, מואשם המשיב בכך שמסר את המידע בדבר תכולת הכספת למשיב 2, שהעבירו למשיב 3 ולסוכן. משיב 1 לא השתתף בביצוע הפיזי של הפריצה, אך נטען כי לאחריה הוזמן משיב 4, מטעמו של משיב 1, לחלוקת השלל, וכי שניים אחרונים אלה נטלו מחצית ממנו. אין חולק כי הכסף לא הושב ולא נמצא. עוד נטען כי משיב 4 הגיע עם הכספת לבית הורי המשיב, בליווי הסוכן ומשיב 2, וכי בנסיבות אלה פנה המשיב לסוכן וביקש ממנו לבל ישוחח על אודות האמור עם איש.

האמור לעיל מבוסס על הודעות הסוכן המפלילות (ראו למשל: "... את החלק שלו בהתפרצות סאבי קיבל את הכסף עבור האינפורמציה שמסר על הכספת"- הודעה מיום 20.11.15, עמ' 2 שו' 27 וכן- עדות הניקיון מיום 27.3.16 בה מבהיר הסוכן כי המשיב ידע על אודות הכסף בכספת לאחר ששהה במקום ושילם כספים במסגרת רכישת הדירה (עמ' 13, שורה 14)).

הודעות אלה מחוזקות בראיות סיוע, כמפורט בהמשך הדברים. לא מצאתי בחומר הראיות או בטיעוני הסניגורים דבר שיש בו כדי לבסס חולשה ראייתית, או כדי לסתור האמור- והכל כמובן בפריזמה של בדיקת הראיות ברמה הלכאורית, בהתאם להלכת זאדה.

בנתונים אלה, בהם גם לשיטת המשיב התגבשה לכאורה עבירת הקשר, אף אין להיזקק לשאלת השותפות הספונטאנית. לאור דיני השותפות, כמפורט לעיל, קיים יסוד סביר להרשעת המשיב גם ביתר העבירות המיוחסות לו. טיבה של מעורבותו תתברר בהליך העיקרי.

באשר לטענה בדבר עדות מפי השמועה- אין חולק כי הסוכן לא שמע על אודות הכספת מפי המשיב 1. עם זאת, הפנתה המבקשת לשיחה 237, בין הסוכן למשיב 2, בכלא. בשיחה זו הודה משיב 2 כי קיבל את המידע על אודות ההתפרצות ממשיב 1, כי לאחריה נכח עימם משיב 4 בפתיחת הכספת, וכי הוא והסוכן מסרו במו ידיהם את הכסף לידי משיב 1- כמחצית הסכום. משיב 1 הבטיח באותו מעמד למחוק את חובותיהם של משיב 2 ואחיו של הסוכן, בתמורה לכך.

יתרה מכך, ביום 23.5.16 הקליט הסוכן את שיחתו עם משיב 1 (דיסק 16-789-I) בשיחה זו מאשש המשיב את דברי הסוכן לפיהם הוא אשר מסר את המידע על אודות הכספת. המשיב מאשר כי מסר את המידע אך טוען כי לא אמר כי המדובר בסך 300 אלף דולר וביקש מהסוכן להמתין כחודשיים עד שמשיבים 2 ו-3 ישתחררו מהכלא (עמ' 3 לתמליל). בהמשך מאשר הוא כי מסר את המידע לשני אחרים (-לכאורה משיבים 2 ו-3- עמ' 7, שם). המשיב מודה כי התחלק בכסף (עמ' 6, למעלה, עמ' 10) וכי הוא מוכן להחזיר את הכסף על מנת שלא יקושר שמו עם פריצות (עמ' 11-12). עוד יש לזכור את הפיצוי בסך 40,000 ₪ ששילם משיב 1 לסוכן על כך שהואשם לבדו באשר להתפרצות, וזאת בשתי פעימות של 19,000 ₪ כל אחת ויתרה שתשולם ב"קנטינה".

הסניגור הפנה לאמירות מזכות-כביכול מפי המשיב, בדמות "שריפה" והיותו מי שאינו "בנוי" להתפרצויות, אלא שקריאת מכלול הדברים גם יחד מעלה כי אין כך הדבר וכי פרשנות הסניגור אינה מתיישבת עם הראיות הלכאוריות לחובת המשיב.

איני מוצא כל נפקות לטענה בדבר עדות מפי השמועה, בשים לב למפורט מעלה. קיימות ראיות המלמדות על מעורבותו הלכאורית של המשיב גם בביצוע העבירות ואף במעורבות בעולם העברייני, בסוגיות שמעבר להליך דנן.

באשר לסך הכסף- ראשית יאמר, כי בין אם עסקינן בסך כזה או אחר, מבין אלה שהועלו בראיות, הרי בכל מקרה עסקינן בגניבת סך הנאמד למצער בסך העולה על חצי מיליון ₪, קרי, בסך לא מבוטל. ב"כ המבקשת הבהירה בדיון, כי בכתב האישום שהוגש נגד נידאל, צוין סך 629,000 ₪ וזאת בהתאם להודעות המתלונן וחישוב שערכה המבקשת, שכן חלק מן הסך היה במטבע זר. המתלונן עצמו העריך סך הנע בין 500 ל- 600 אלף ₪ (בניגוד מפורש לטיעון הסניגור, התובעת אכן הזכירה נתון זה- ראו פ' עמ' 19 שו' 16, למול עמ' 24 שו' 13). הסך הגבוה יותר נמסר בשלב מאוחר יותר. אף הועלתה טענה ע"י משיב 1 לפיה חלק מן הסך היה "שחור"- טענה שלא בוססה (דיסק 16-789-I - עמ' 5 לתמליל).

יתרה מכל אלה- שתק המשיב בחקירותיו, אל מול כל שהוטח בו, ואף בעימות עם הסוכן.

ככלל, לשתיקת נאשם במקום בו היה מתבקש הסבר מצידו, יש נפקות לא רק במישור עילת המעצר, כי אם גם בשלב בחינתן של ראיות לכאורה, באשר השתיקה מחזקת את עמדת התביעה (ראו למשל: בש"פ 1748/11 יחזקאל נ' מדינת ישראל, מיום 10.3.11 והאסמכתאות שם). בכל הנוגע להליך העיקרי, יפים לענייננו דברי כב' המשנה לנשיאה רובינשטיין בע"פ 7637/05 שלמה יוסף נ' מדינת ישראל (מיום 5.7.2007) לפיהם:

"ככלל, מסופקני אם יש בנמצא שופטים שאינם מייחסים משקל חיזוקי משמעותי לשתיקה. הדברים נעוצים בשכל הישר; אדם הנאבק על חפותו, ייכבד וימסור את גרסתו."

שתיקת המשיב עשויה אם כן, לפעול לחובתו בהליך העיקרי. אמנם אין דין שתיקה בחקירה כדין שתיקה במשפט, ועם זאת, אף אם יבחר המשיב להציג לראשונה במשפט את גרסתו, תהא זו גרסה כבושה, בעלת משקל מופחת, ככל שלא ינתן הסבר מניח את הדעת לכבישתה (והשוו: בש"פ 4253/13 סוסן נ' מדינת ישראל, מיום 27.6.13).

אין מדובר ביצירת "יש" ראיתי, בבחינת יש-מאין, אלא כחיזוק לראיות הקיימות- והכל במישור הלכאורי.

לאור כל האמור, מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב 1 בכתב האישום.

באשר למשיב 2-

משיב זה הודה כי הפריצה לכספת נעשתה במחסן ביתו וכי אף זכה לגמול כספי, אך הכחיש קשר להתפרצות עצמה. סניגורו מבקש לאמץ גרסה זו. הסניגור מפנה לכך כי עדות הסוכן בדבר חיפוש הכספת במשרד אינה מתיישבת עם דברי המתלונן לפיהם הכספת הייתה גלויה. כמו כן מפנה הוא לכך כי יש להתייחס לסוכן כאל עד מדינה (הסניגור אף חוזר על טענות שנטענו ע"י ב"כ משיב 1 ואליהם התייחסתי לעיל, גם בעניין סך הכסף). עוד טוען הוא כי בסרטי האבטחה לא נצפה איש זולת הסוכן וכי אלה שנצפים, או שקיומם מוסק בנסיבות- זהותם אינה ברורה - נתון שאינו מתיישב לכאורה עם גרסתו; מפנה הוא לסתירות שונות נוספות; לחולשת ראיות האיכונים והמחת"קים ועוד.

דין טיעונים אלה להידחות.

המשיב הופלל במישורין ע"י הסוכן, גם בעימות. הודעות הסוכן נתמכות בראיות סיוע- כגון שיחה 237 לעיל, על המשתמע ממנה, כמפורט לעיל.

כמו כן, לכאורה, מאוכן המשיב בעת ההתפרצות במקום ההתפרצות. בסוגיה זו טען הסניגור לאי- דיות ראיות האיכון. לא במהרה יאוו משקלה של ראיה קיימת, שכן אף לו נמצא כי קיימים פגמים בה, אפשר ואלה ירופאו בהליך העיקרי (ראו והשוו: בש"פ 4033/15 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל, מיום 18.6.15). כך הדבר מקל וחומר, בשים לב להלכה לפיה אף לו עסקנו בראיה בלתי קבילה- ואין הדבר כך בענייננו- על בית המשפט להעריך בהליך זה מהי רמת הסיכוי כי תהפוך לקבילה ולא במהרה יפסלה - ראו בש"פ 1572/05 זוארץ נ' מדינת ישראל, מיום 10.4.05). לא נעלמה מעיני טענת הסניגור לפיה אין רבותא באיכונים, שכן המשיב מתגורר ומתנייד בשגרת יומו בקרבת המקומות בהם אוכן. על אף האמור, במישור ראיות לכאורה, די בראיות הקיימות כדי לבסס לעת הזו את טיעון המבקשת גם בסוגיית האיכונים.

המבקשת מסתמכת על שני דו"חות תשלום קנס, מהן עולה כי המשיב החזיק, במועדים מאי ויולי 2015, ברכב שברולט תכלת (ראו מסמכים המסומנים 80-12). צפיתי בסרטוני האבטחה (דיסק המצוי בתיק חקירתו של הסוכן) ועיינתי

במזכר-דו"ח צפייה מאת ניר זרביב, מיום 15.10.15- מסומן כב' בתיק החקירה של הסוכן. מן הסרט הנזכר בסעיף ז' לדו"ח הצפייה (- מסומן כקובץ מחשב המסתיים בספרות 7-1002), נצפה לכאורה הסוכן עם הגעתו למשרד, לשם סריקת המקום ועם חזרתו אליו מאוחר יותר, עם כלי פריצה. לטענת הסניגור, לא ניתן לקבוע כי המדובר באותו רכב וכי המדובר ברכב מסוג שברולט, השייך למשיב 2. עוד נטען כי המדובר בצבע אפור וכי הסוכן דיבר על חום- שמפניה. לאחר עיון, סבורני כי הניבט מן הסרט יכול להתיישב הן עם צבע תכלת והן עם צבע אפור. שלא כסניגור, סבורני כי קיימת סבירות כי אכן מדובר באותו רכב. עוד יש להזכיר כי הסוכן לא היה בטוח בצבע הרכב אותו תיאר (הודעתו מיום 20.11.16, עמ' 1, שו' 17-18). דין הסוגיה להתברר בהליך העיקרי. סרטי מצלמות האבטחה באים בגדר ראיות סיוע לעדות הסוכן, למצער במישור הלכאורי, באשר הניבט מהם מתיישב עם עדות הסוכן.

לאור אלה דומני שאף לו תימצא חולשה ראייתית בסוגיית מחקרי התקשורת, כפי טענת הסניגור, די באמור לעיל כדי לבסס ראיות לכאוריות לחובת המשיב.

לא מצאתי נפקות ממשית לטענות אחרות אותן העלה הסניגור, כגון באשר לטיב החיפוש שערך הסוכן במשרד- שמא הייתה הכספת גלויה אם לאו ועוד כיוצ"ב טיעונים שמקומם להתברר בהליך העיקרי. כך למשל אציין כי לדברי הסוכן הוא עצמו סחב את הכספת לרכב (הודעה מיום 20.11.15, עמ' 3 שו' 1) ואין בתמיהת הסניגור על אודות חלוקת התפקידים הנטענת כדי לגרוע מן האמור. בסופו של יום אין מחלוקת כי הכספת אכן נגנבה ושללה חולק. משיב 2 אף הוא מודה באמור.

לאור כל האמור, מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב 2 בכתב האישום, לרבות באשר לעבירת "המסתייע ברכבו".

באשר למשיב 3-

משיב 3 הופלל במישרין ע"י הסוכן בהודעותיו ובעימות ביניהם. מנגד, הכחיש הוא את כל המיוחס לו וטען כי מזה תקופה שעובר להתפרצות, לא היה בקשר עם המשיב. באת כוחו העלתה בדיון בפניי טיעונים בדבר מהימנות הסוכן ובדבר אפליה בררנית. על אלה עמדתי לעיל. לא מצאתי בנימוקי הסניגורית כל הצדקה לקבוע קיומה של חולשה ראייתית. הלכה היא, כי עצם קיומה של גרסה נוגדת אינו שולל קיומן של ראיות לכאורה, אף לא אם המדובר היה ב"גרסה מול גרסה" (ראו למשל בש"פ 2909/08 **חאלדי נ' מדינת ישראל**, מיום 10.4.08, והאסמכתאות בסע' 33, שם).

עדות הסוכן נתמכת בראיות סיוע, כמפורט לעיל, ולרבות באשר לאיכוננו של משיב 3 (התיעוד בדבר האיכון נמסר לעיוני לאחר הדיון, ולא סומן). לאור כל האמור, קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב 3 בכתב האישום.

באשר למשיב 4-

בהתייחס לאישום הראשון

משיב 4 הופלל במישרין ע"י הסוכן בהודעותיו ובעימות. יוזכר כי למשיב זה מיוחסות באישום הראשון עבירות קבלת נכס

שהושג בפשע וסיוע לגניבה בצוותא, בנסיבות מיוחדות.

המשיב הואשם בכך כי הגיע לביתו של משיב 2, מטעמו של משיב 1; כי סייע בשבירת דלת הכספת, ספר עם האחרים את הכסף ונטל את מחציתו; עדכן באמור את משיב 1 ולאחר מכן חבר אליו עם אחרים וחלק עימו את חלקו.

הודעות הסוכן נתמכות כאמור בראיות סיוע. בנוסף, המשיב מכחיש קשר עם משיבים 2 ו-3, אך הכחשה זו נסתרת במחקרי התקשורת. הלכה היא כי שקרי נאשם מהותיים ונעדרי הסבר מספק עשויים לבוא בגדר סיוע לראיות התביעה (ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 3.9.09).

ראיית סיוע נוספת היא איכוננו של המשיב, לכאורה, בביתו של משיב 1 בשעה 20:51. 11 דקות מאוחר יותר מאוכן הוא, לכאורה, בבית משיב 2. על משמעות האיכונים כראיות סיוע עמדתי לעיל ולא אחזור על האמור שם.

המשיב אף מוזכר בשיחה מיום 23.5.16 בין הסוכן למשיב 1 (דיסק 16-789-I), באופן שבו משיב 1 מציין כי בשלב חלוקת הכסף גם משיב 4 נטל חלק (עמ' 10 לתמליל). מנגד, טוען הסניגור כי מדובר בעמימות באשר לזהותו של "יוסי" וכי מרשו לא נחקר על אודות האמור. לדבריו מדובר בעדות מפי השמועה.

עוד טוען הסניגור כי לא מתגבשת עבירת הסיוע לגניבה, שכן לא ברור מהו אותו סיוע המיוחס למרשו. אני נכון לקבל טיעון זה, שכן הסוכן מסר כי "ארבעתנו פתחנו את הכספת" ומיד אח"כ ציין כי משיב 2 השתמש במברג ופטיש כדי לפתוח אותה (הודעה מיום 20.11.15, עמ' 2 שו' 2). טיבה של נוכחות המשיב ומעשיו- מקומה להתברר בהליך העיקרי ולאור האמור מעלה באשר למאפייניהם של דיני הביצוע בצוותא

עם זאת, נדמה כי טענת הסניגור לפיה מרשו לא ידע כי מקור הכספים הוא בגניבה, מרחיקת לכת. לכאורה, הסיטואציה מדברת בעד עצמה. סבורני כי המשיב יתקשה לבסס טענת תום לב, בנסיבות בהן הוא נקרא למחסן ביתו של משיב 2, מסייע לשבור דלת כספת או למצער צופה במשיב 2 שובר אותה ולאחר מכן סופר עם האחרים את הכסף ומחלקו.

עוד אני נכון לקבל כי אפשר והתביעה תתקשה להשתמש בשיחה דלעיל כראיה לחובת המשיב. על אף האמור, יש בכל אלה כדי לבסס חולשה מסוימת, אם בכלל, באשר לעבירת הסיוע לגניבה.

המבקשת עמדה בטיעוניה על הקשר בין משיב 4 למשיב 1, כפי שעולה לא רק מהודעות הסוכן כי אם גם מתיק חקירה אחר. מתיק זה עולה כי באפריל 2013 נתפס משיב 4 כשהוא רוכב על אופנוע כשבאמתחתו כ- 62,000 ₪ ובמעילו דף עם שמות ומספרים, לרבות הכיתוב "שוק אפור". כן נתפסו מסמכים המעידים על החזקת כ- 125,000 ₪. לכל אלה לא מסר המשיב כל הסבר, גם לנוכח טיעונו כי אינו עובד. לשיטת המבקשת מדובר בראיות נסיבתיות המלמדות כאמור על מעורבות המשיב באיסוף כספים. התובעת אישרה כי התיק בסטטוס פתוח ואולם הכסף שנתפס הוחזר למשיב.

בין יתר החומר שהתקבל לעיוני לאחר הדיון, המציאה המבקשת תיעוד נוסף המלמד לשיטתה על כי המשיב עוסק בגביית הפקדות עבור משיב 1. מטבע הדברים לא נשמע טיעון מפי הסניגור באשר לחומר זה.

אי לכך, אני נמנע מליתן לחומר זה משקל בהחלטתי זו וממילא לא זוקף את האמור בו, לחובת המשיב.

הואיל והמשיבים עצורים בעת הזו, וממתינים למתן החלטתי זו, לא מצאתי לדחות את מתן ההחלטה עוד היום. עם זאת, ככל שיבקש הסניגור להוסיף התייחסותו לחומר זה, יוכל לעשות כן בהמשך.

לאור האמור מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב 4 באישום הראשון, אם כי קיימת חולשה באשר להוכחת עבירת הסיוע לגניבה.

בהתייחס לאישום שני - באישום זה נטען כזכור כי ביום 17.11.15 שלח משיב 4 מטלפון שהחזיק ברשותו, 11 מסרונים לטלפון של שמעון אדרי, בהם איים בכתב כי יפגע בגופו ובכך סחט אותו כדי להניעו לשלם כסף.

הסניגור טוען כי אין ראיות לכאורה להוכחת אישום זה, ולחילופין כי קיימת חולשה, שכן המשיב לא נחקר באופן מיטבי באשר אליו והואיל ולא אותר כל מתלונן.

ב"כ המבקשת הבהירה כי קרבן העבירה לא אותר, ועם זאת די בנוסח האיומים על מנת לבסס קיום ראיות לכאורה.

נוסח המסרונים מתיישב לכאורה עם תזת המאשימה. עם זאת, בהעדר מתלונן, עסקין בראיות נסיבתיות. בחינתן של אלה תיעשה על פי המבחן התלת-שלבי מושא הפסיקה (ע"פ 6244/12 סבאענה נ' מדינת ישראל, מיום 11.11.15): לאחר בחינת כל ראיה נסיבתית, נבחנת המסכת הראייתית כולה. הסקת המסקנה המפלילה תהא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות, בהתבסס על ניסיון החיים והשכל הישר. המסקנה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות, אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספקת, בהיותה ניתנת להסבר תמים ומקרי, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך הפללה. בשלב האחרון מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר חלופי, משכנע והגיוני, לסתור את ההנחה העומדת נגדו, אשר יש בו כדי לבסס ספק סביר בעוצמת הראיות המפלילות שהציגה המאשימה.

המשיב הכחיש את המיוחס לו ובהקשר הסחיטה הנטענת גם שמר על זכות השתיקה, על המשמעות הנודעת לשתיקה זו.

הלכה היא כי באופן עקרוני ראיות נסיבתיות אינן נופלות בעצמתן מראיות ישירות. במקרים מסוימים, כגון בהם קיים תיעוד דיגיטלי, אפשר וראיות נסיבתיות אף תהיינה בעלות עצמה רבה יותר מעדות מתלונן שאינה נתמכת בתיעוד כאמור.

משכך, בשים לב להעדרו של מתלונן, השאלה היא האם יש בנוסח המסרונים כדי לבסס מסכת ראיות לכאורית חזקה לחובת המשיב והאם עלה בידו לסתור אותה (- המבחן השני והשלישי דלעיל). המשיב בחר בהכחשה ובשתיקה. לו מסר הסבר חלופי וסביר כלשהו למשלוח המסרונים, אפשר והיה בכך כדי לבסס חולשה ראייתית. משבחר בשתיקה, הרי שלמצער לא סתר את ההנחה ההגיונית לחובתו ואפשר ואף חיזק אותה.

משכך ועל אף שלא נעלמו מעיני טיעוני הסניגור בהקשר זה, סבורני כי קיימות ראיות לכאורה נגד המשיב, להוכחת האמור באישום השני.

סיכום

העולה מן המקובץ- כדלקמן:

קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיבים בכתב האישום. בעניינו של משיב 4 בלבד, בהתייחס לעבירת הסיוע לגניבה- קיימת חולשה ראייתית.

בנוסף, מצאתי כי על מנת להכריע בשאלת המשך מעצרו של המשיבים, שחרורם האפשרי או שחרורם בתנאים יש לשמוע השלמת טיעון מטעם המבקשת, בהתייחס לטענת האכיפה הבררנית, כמפורט לעיל.

ניתנה היום, כ"ז כסלו תשע"ז, 27 דצמבר 2016, בהעדר הצדדים.